

Escola Catalana? Moltes Escoles!

Moltes escoles? Sí, evidentment. Quan pensem en la Nova Escola Catalana en què s'ha d'anar transformant l'actual sistema educatiu, traspassat des de l'1 de gener d'enguany, el primer que s'ens acut és considerar la migradesa de l'herència rebuda i les necessitats d'un pla de construcció real d'edificis escolars, no de miserables i vergonyants "aularis". Però prou sabem que amb resoldre problemes de quantitat no n'hi ha prou; que el problema és de qualitat i és per això que escrivim, amb majúscula, Moltes Escoles!

El treball de molts anys ha anat definint la qualitat de l'Escola Catalana amb la base ferma d'un tracte obert, actiu, promocionador de tot nen, i tres vessants ens fan pensar en com l'Escola ha d'estar lligada amb la realitat local, com la mateixa paraula "escola" designa una vivència diferent si surt a "Informes", Baix Penedès, o a Grama" de Santa Coloma de Gramanet.

Llengua. Es evident que el tractament de la llengua que cal fer a l'escola ha de tenir en compte no sols l'objectiu comú de recuperació de la llengua catalana, sinó també la situació lingüística actual dels nens a les nostres escoles. I no hi ha dubte que aquesta situació és totalment dife-

rent segons les comarques. Més del 90% dels nens del Solsonès parlen català habitualment; més del 70% dels nens del Baix Llobregat parlen castellà. Pot pensar-se en fer els mateixos passos en un cas que en l'altre?

Programes. No hi ha dubte tampoc que per aconseguir una formació cultural sòlida cal que els nois estudiïn i treballin amb interès, que l'escola parteixi dels seus interessos? Hi ha un conjunt d'elements territorials o territorialitzats que les enmarquen. Imaginem la minyoneta de la Vall d'Aran, el xiquet del Delta de l'Ebre i el xaval d'un suburbi de Sabadell; les imatges de la natura, els quaderns de treball, les tradicions familiars i locals, les expectatives que tenen, són tant diferents que no permeten pensar en treballar uns mateixos temes, amb uns mateixos llibres, especialment en els primers cursos, i que més endavant ens obligaran a partir gairabé sempre d'aspectes diferents dels mateixos temes. Pensem per exemple com es pot aprofundir diferentment en la comprensió dels sectors productius primari, secundari i terciari per part del fill d'un pagès del Segrià, que porta tractorades de pomes a la cooperativa, o per part del fill d'un treballador del Maresme,

buscant el seu equilibri de conreu, indústria i residència primera i segona.

Planificació. Caldrà construir escoles, ja ho hem dit, i de bona qualitat, és a dir adequades als infants de cada medi, però quines escoles? on? Vet aquí el problema de planificació. Totes les nostres comarques han de tenir el mateix patró d'Escoles Bressol? i el mateix patró de tamany d'escoles primàries? Imaginem que es pot pensar de la mateixa manera en l'escolarització dels nens als suburbis de Sabadell o a les viles de la Costa, o als pobles de muntanya.

I dins d'aquestes escoles, es pot pensar que hi hagi arreu mestres de la mateixa procedència i formació?

Es per això que parlem de moltes Escoles, amb majúscula. La nova Escola Catalana, no pot heredar de la vella escola les característiques d'uniformitat i uniformització, ans al contrari s'ha de definir per la seva varietat. La varietat de que és mostra la premsa local, la varietat que ja prefiguren les escoles d'Estiu d'àmbit comarcal. Quantes Escoles? Quines Escoles? Us proposem que hi penseu i ens aventurarem a fer una proposta en un proper article.

Marta Mata i Garriga

(CITA
EDITA
BALEA

Sobre

pronqu

"La t

meconi

aparel

tant

tractar

fillat

En el

de to

dels s

de la

tats i

re l'a

"Es b

una to

dir xuc

"Només

tibiòt

que la